

prism
ปริซึม

ศพ กาย รถ

ผีรัจกร

ยี่สิบเรื่องสั้นแห่งการหักเหลี่ยม
กับการดำเนินเรื่อง
ที่ลุ้นจนหายใจลำบาก

“มีนักเขียนแนวระทึกขวัญไม่กี่คนในประเทศไทย
ที่สะกดนักอ่านได้ตั้งแต่พยางค์แรกจนถึงคำสุดท้าย
สร้างกรเป็นหนึ่งในนั้น หรือไม่ก็เป็นหนึ่งในทั้งหมดนั้น”

– กิตติศักดิ์ คงคา

ผู้เขียน *กาลักอังกฤษมาด*

“การอ่าน *ศพท้ายรถ* เปรียบเสมือนการส่องกระจกเงา
ที่สารเคลือบหลุดลอก เราเห็นตัวละครจากชนชั้นต่าง ๆ
หลายอาชีพ และหลากหลายพื้นที่เล่าเรื่องอย่างออกรสออกชาติ
ก่อนจะพบว่าชีวิตอันปกติของพวกเขาล้วนสะท้อน
ความเป็นมนุษย์ที่มีจุดดำหนิ”

– เมธาวิ โหละสุต

“อ่านไปก็แอบสำรวจใจตัวเองไปด้วยว่าเอาใจช่วยใคร
เป็นรวมเรื่องสั้นแนวระทึกขวัญที่มีประเด็นทางจิตวิทยา
ให้ครุ่นคิด ได้อะไรมากกว่าความสนุก”

– นที ศศิวิมล

ผู้เขียน *เต็นรำไปบนท่อนแขนอ่อนนุ่ม*

“ลืกลับ ซับซ้อน แทบไม่มีเวลาให้ผ่อนคลายใจ
แม้อ่านซ้ำก็ยังชวนระทึก นึกว่าตัวเราเองที่อยู่ในเหตุการณ์นั้น”
– ต๋องตา ตั้งชูวงศ์

“แนวจิตวิทยาของขวัญแบบถึงถิ่น
เห็นภาพสังคมไทยเลยจริงๆ ทั้งชนลูก หักมุม และสมจริง”
– Nuttapon Saimor

“แม้จะมีเสียงกล่าวขานว่าสัจกรคือสตีเวน คิง เมืองไทย
แต่ผมกลับมองว่าเรามีได้หลบอยู่เพียงแค่นี้ร่วมเงา
ของราชาเรื่องสั้นระทึกขวัญชาวอเมริกัน
สัจกรสร้างกลิ่นอายเฉพาะตัวที่สื่อสารกับนักอ่านชาวไทย
อย่างรู้สึกเป็นกันเอง หากก็น่าตื่นเต้นเร็นลับยากคาดเดา
ไปพร้อมๆ กัน”
– อาษณาลิทธิ์ ศรีสุวรรณ

prism
ปริซึม

ฝพท่ายรท

สรจ้กร
เขียน

การอ่านดี้อร่ากทไฟส์กัฒ

ศพท้ายรถ

prism
ปริซึม

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6848-2

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เมศ • กรรมการผู้จัดการ ฤษณีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา อนุชา จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณแก้ว • บรรณาธิการ ทศต ปรียานุภณิต
ผู้ช่วยบรรณาธิการ สลิลทิพย์ สามซุม • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขียวกลิ่น
ศิลปกรรมปก เกติพิบูล ใหมตตาด • ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิหะเสถียร
พิสูจน์อักษร ปุณยวิษณุ พันธุ์แก้ว, รมิตา แสงสวัสดิ์
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรฉกร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

สรจักรเป็นนักเขียนที่ตลก

บางคนเห็นประโยคนี้แล้วอาจงง เพราะสรจักรมีชื่อเสียงจากงานแนวผีหรือสยองขวัญ (horror / thriller) งานเขียนของเขาบอกเปลือกจิตใจดำมืดของมนุษย์ผ่านเรื่องราวหักมุมคาดไม่ถึง เขาพลิกชะตาชีวิตของตัวละครที่สร้างขึ้นราวกับเป็นของเล่น นักอ่านหลายคนจึงยกย่องให้เขาเป็นเจ้าแห่งเรื่องสยองขวัญของไทย แล้วทำไมเขาจึงเป็นนักเขียนที่ตลกล่ะ

เพราะสรจักรหยอกล้อกับความย้อนแย้งในจิตใจและสังคมมนุษย์ ตัวละครในงานของสรจักรมักคิดว่าตัวเองฉลาดนักหนา เพียงเพื่อจะค้นพบว่าตนเองพลาดเพราะเรื่องโง่ๆ ในไม่กี่บรรทัดถัดมา บ้างก็กระทำบางสิ่งบางอย่างด้วยปรารถนาดีตามประสาพลเมืองดี แต่ผลลัพธ์ที่ได้กลับตรงข้ามเพราะสังคมที่บิดเบี้ยว นำไปสู่จุดจบแสนสลดของตัวละคร (แต่มักจะสนุกสะใจในมุมของนักอ่าน)

อาจจะพูดได้ว่า สำหรับสรจักร ชีวิตมนุษย์คือเรื่องตลกย้อนแย้งที่ระทึกขวัญ เขาสะท้อนแนวคิดนี้ในผลงานหลายเล่ม ตั้งแต่ชุดสามศพ (ศพใต้เตียง, ศพข้างบ้าน และศพท้ายรถ) จนถึงชุดสองวิญญาณ (วิญญาณกรรม และคนสองวิญญาณ)

สรจักรจึงเป็นนักเขียนที่ตลก เขามองเห็นความย้อนแย้ง
ไร้แก่นสารของชีวิต หยิบมาลั่นจนเป็นพล็อตที่เจ็บคม และ
เคลือบด้วยจังหวะการเล่าเรื่องสูตระทิก เป็นเรื่องผีหรือสยองขวัญ
ที่เกิดจากอารมณ์ขันในพฤติกรรมมนุษย์

และความย้อนแย้งที่สนุกที่สุดในงานของสรจักรก็คือ
มันเป็นเรื่องสนุกแต่ก็อ่านอย่างจริงจังได้ มันเป็นเรื่องจริงจัง
แต่ก็อ่านอย่างสนุกได้ นี่อาจจะเป็นอีกเหตุผลที่ทำให้สรจักร
ได้ใจนักอ่านทุกประเภทจนถึงปัจจุบัน

prism
ปริซึม

คำนำผู้เขียน

ทำไมเด็กบางคนจึงเลือกที่จะหันหลังให้กับครอบครัว
หนีจากความคุ้มครองของพ่อแม่ ก้าวเดินจากแหล่งกำบัง
อันอบอุ่น

หรือเพราะว่า ในบ้านหลังนั้นอันตรายกว่า...โหดร้ายกว่า...
ทันทีที่เด็กคนหนึ่งหันหลังให้สถาบันครอบครัว เขาต้อง
เผชิญกับความรู้สึกแค้นแค้น หวาดระแวง ไร้ที่พึ่งพา เสี่ยง
ต่อการถูกกระทำ หรือถูกใช้เป็นเครื่องมือในทางที่ผิด เขาต้อง
เอาตัวเองให้พ้นจากภัยอันตรายทั้งปวง หาเลี้ยงชีพด้วยเศษอาหาร
ในถังขยะ ลักขโมย ขायพวงมาลัยเซ็ดกระจกรถของผู้ใหญ่ที่
ครั้งหนึ่งพวกเขาเคยไว้ใจ

เด็กเร่ร่อนเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่สะท้อนความ
ล้มเหลวของสถาบันครอบครัวจนถึงจุดวิกฤต

ตกใจไหม ที่จะต้องพบความจริงว่า ทุกวันนี้เด็กไทย
วัยเพียงหกขวบเริ่มหนีออกจากบ้าน หันหลังให้ครอบครัว
พร้อมจะสู้โลกโดยลำพังแล้ว

ชมชื่นไหม ที่จะรับรู้ว่ พวกเขายินดีเสี่ยงชีวิตบน
ท้องถนน นอนใต้สะพานลอย กินอาหารจากกองขยะ เพราะ
เห็นว่าชีวิตเร่ร่อนยังมีสวัสดิภาพเหนือชีวิตครอบครัว ปราศจาก
การถูกกระทำทารุณกรรมทั้งทางร่างกายและจิตใจ ไม่มีพ่อที่

วนเวียนข่มขืนลูกในไส้ ไม่มีแม่ที่ใช้เตารีดนาบตัว จับหัวกดน้ำ
การต้องรับรู้ความจริง บางครั้งน่าเจ็บปวด
แต่สิ่งที่เด็กได้รับเจ็บปวดยิ่งกว่า
หวนคืดอีกสักครั้ง ก่อนที่คุณจะยกฝ่ามือขึ้น...

สรจักร

สารบัญ

เธอคือความหวัง	1
ฆาตกรล่องหน	13
นิเวศซ่อนเงื่อน	25
แม่ครับ...ผมเห็น	35
ศพท้ายรถ	46
ความลับของโตโบ	56
อะหังมะ	68
ศพนอกหน้าต่าง	83
ความตาย ยาพิษ และเซอร์รี	98
ยาใหญ่ใส่สารพัด	111
ครกวิเศษ	128
แรงบันดาลใจ	141
ความทรงจำวัยเด็ก	151
บันทึกเด็กเร่ร่อน	163
ความหวังก่อนตาย	175
แม่บ้านเวียนหัว	187
ของฟรี	198
พยานปากเอก	207
เลือดเด็ก	217
ถนนแห่งกาลเวลา	224

เธอคือความหวัง

ผม นั่งนิ่งเหมือนหุ่นยนต์หมดพลังงาน มองไม่เท่าหักกลาง
มองลืมหืมตาจากจมูกชายผมสีเทาอย่างไร้อารมณ์
กายอยู่โลกนี้ แต่ใจอยู่อีกโลกหนึ่ง
ตำรวจสะกิดให้ผมลุกขึ้นเดิน

คุณกับผมอาจเคยพบกันที่ไหนสักแห่ง ซูเปอร์มาร์เก็ต
ลานจอดรถ ผับกระจอกๆ หรือในร้านยา ผมคือคนที่คุณ
แอบมองด้วยสายตาเคลือบรอยยิ้มครั้ง โดยไม่รู้ว่าผมนะ
เรียนจบวิศวกรรมศาสตรบัณฑิต เกียรตินิยมอันดับหนึ่ง
เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านคอมพิวเตอร์หาตัวจับยากที่สามารถสร้าง
เว็บไซต์บนอินเทอร์เน็ตได้ด้วยภาษาจาวา ผมเป็นผู้ร่วมก่อตั้ง
เครือข่ายอีเมลของประเทศไทยตั้งแต่ปี 2531 เป็นผู้ทำให้เกิด
เกตเวย์หรือประตูสู่เครือข่ายคอมพิวเตอร์แห่งแรกของประเทศ

และนี่คือเหตุผลที่ทำให้ผมนั่งมาก เดินน้อย และแบก
น้ำหนักตัวเกินมาตรฐานไปนิด...จะว่าเช่นนั้นก็ไม่ถูกเสียทีเดียว
เพราะยังไม่ได้รวมส่วนที่หายไป ผมเคยสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้า
หนักเก้าสิบห้า นั่นเป็นการวัดและชั่งครั้งสุดท้ายเมื่อหกปีที่แล้ว

แม้ผมจะถูกไล่ออกจากศูนย์เครือข่ายคอมพิวเตอร์
กว่าหกปีที่แล้วก็ตาม ผมยังคงไม่เคยคิดเปลี่ยนงาน หรือ

เปลี่ยนสภาวะแวดล้อมของตนเอง พอใจที่จะนั่งตรงหน้าจอ มอนิเตอร์ซูเปอร์วีจีเอ ที่เนรมิตรูปภาพลิบหล้านสี คีย์คำสั่ง และข้อมูลวันละสิบห้าชั่วโมงใส่เข้าไปในคอมพิวเตอร์ความเร็วสูง ด้วยแรมขนาดสามสิบสองเมกะไบต์ และโมเด็ม 28.8 เคบิพีเอสทำให้ผมท่องโลกอินเทอร์เน็ตโดยไม่มีขีดจำกัด

คอมพิวเตอร์เป็นทั้งเพื่อนและอุปกรณ์หาเงิน ยกตัวอย่าง เช่น บ้านชั้นเดียวพร้อมที่ดินขนาดร้อยตารางวา มีรั้วรอบขอบชิด ดำรงอยู่ได้ด้วยรายรับจากการรับจ้างเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ให้กับบริษัทตัวแทนทั้งในและนอกประเทศ โดยผ่านเพื่อนเก่า ในศูนย์คอมพิวเตอร์มหาวิทยาลัย

ผมออกแบบโครงสร้างบ้านให้เหมาะกับสภาพของตนเอง ด้านหน้าติดถนนมีลักษณะกึ่งสำนักงาน ผมเคยฝันว่ามันจะ กลายเป็นบริษัทคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่สักวันหนึ่ง

แต่เมื่อเกิดความผันผวนในชีวิต หน้าต่างสำนักงานก็ถูก ปิดด้วยม่านกรองแสง พร้อมกับที่ตัวผมจมอยู่ในโลกอันมืดมิด ด้วยม่านดำในใจตามลำพัง

ขณะที่เพื่อน ๆ พูดคุยกับคนรักด้วยภาษาดอกไม้ ผมคุย กับคอมพิวเตอร์ด้วยภาษาแอสเซมบลี

ขณะที่คนอื่นชุกกายในอ้อมอกนุ่มท่อมกลางความมืดสลัว ในผับบาร์ ผมนั่งอ้างว้างเดียวดายหน้าจอที่เปล่งรังสีเป็นอันตราย ต่อสายตา

เกือบสิบปีมาแล้วที่ผมเคยออกไปพบปะเพื่อนฝูงเก่า ๆ ฟังพวกเขาพูดเรื่องลูกเมียหรือคู่ควงคนใหม่ ฟังบางคนวิจารณ์ หนังสือรางวัลออสการ์ด้วยอารมณ์หงุดหงิดที่ซ่อนไว้ภายใน ไม่มีใคร

พูดกระแหนะกระแหนะเรื่องที่ผมเป็นโสด

ผมไม่เคยคิดว่าตัวเองมีปมด้อย อีम्मมม...ไม่รู้สินะ อาจเป็นเพราะผมไม่พยายามคิดถึงมันก็เป็นได้ ความรู้สึก หงอยเหงา ความปรารถนาทางเพศ ความต้องการเข้าถึงคนเช่น มนุษย์คนอื่น ถูกกลบเกลื่อนไว้ในโลกแห่งคอมพิวเตอร์ โลกที่คุณสามารถสั่งให้มันทำอะไรก็ได้โดยไม่โต้แย้ง มันไม่นินทาคุณ ไม่พูดถึงน้ำหนักตัวหรือปมด้อยให้คุณรันทด คุณสามารถสร้าง หญิงงามแค่นั้นก็ได้บนจอขนาดสิบห้านิ้ว ตัดหน้า ตัว แขน ขา มาต่อตามจินตนาการเพื่อร่วมรักกับชายซึ่งมีหน้าเหมือนคุณ แต่หุ่นอาร์โนลด์คนเหล็ก

ในโลกคอมพิวเตอร์คุณสามารถฆ่ารัฐมนตรีที่โกงกินชาติ ได้โดยไม่มีความผิด

บางคนบอกว่าผมเก็บกด แต่ผมไม่คิดเช่นนั้น ผม สามารถระบายความเครียดได้เสมอในโลกคอมพิวเตอร์ เพียงเปิดเครื่องให้ทำงาน นั่งกระดิกเท้ารอเวลาที่มันหมุน โทรศัพท์อัตโนมัติด้วยโปรแกรมอัตโนมัติได้แอลแค่นั้น คุณ ก็สามารถติดต่อกับโลกทั้งโลกได้โดยไม่ต้องเห็นหน้ากัน คุณสามารถบอกใครที่อ่านข่าวสารของคุณอยู่โดยไม่ต้องละอาย ว่า คุณหุบไถ้นั้นของคุณยับเยินด้วยก้อนหินไปแล้วเพื่อหวัง บรรลุนิพพาน หรืออาจแสร้งทำเป็นเศรษฐกิจบุญที่กำลังจะ บริจาคเงินร้อยล้าน เมื่อหลงเข้าไปในเครือข่ายมูลนิธิเด็กพิการ ในตะวันออกกลาง

หลายปีมาแล้วที่ทีวีหรือหนังสือชายห้าวเราไม่อาจ ทำให้ผมยิ้มได้ขณะที่คอมพิวเตอร์ทำให้ผมระเบิดเสียงหัวเราะลั่น

เมื่อผมสามารถเขียนโปรแกรมไวรัสจะเข้าไปทำลายฐานข้อมูล
ของธนาคารสำเร็จ

ก็ไอ้ธนาคารนี่แหละที่ผมเคยพยายามจะเข้าไปเพื่อ
สั่งให้มันโอนเงินเข้าบัญชีผมร้อยล้าน แต่ถูกยับยั้งด้วยระบบ
ตรวจสอบที่ซับซ้อน

ผมเคยส่งภาพศพกำลังเน่าไปให้หญิงที่ทำตัวเย่อหยิ่ง
จนเธอปิดตู้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์อย่างถาวร ผมหัวเราะก๊าก
เมื่อจินตนาการเห็นสีหน้าของเธอวันที่พบศพในตู้จดหมาย

ผมไม่ชอบมนุษย์!

ในโลกของผม ผมพูดด้วยภาษา “ซี” ลิงก์ คอมไพล์
สั่งคอมพิวเตอร์ให้ทำงาน ถ้าผมพูดผิด มันก็จะตอบโต้ ผม
ก็จะแก้ไขจนได้โปรแกรมที่สมบูรณ์ นั่นคือวิธีที่เรา - ผมกับ
คอมพิวเตอร์ - พูดคุยกัน

ที่จริงก็ได้อยู่เหมือนกัน การมีชีวิตสันโดษในห้องสี่ขา
รกรุงรังด้วยตำรา แมกซีน สายไฟ ยูพีเอส เซิร์ฟเวอร์ ฯลฯ
หน้าต่างทุกบานปิดด้วยม่านดำ แหล่งกำเนิดแสงหนึ่งเดียวมาจาก
คอมพิวเตอร์ไฮโดรเจนเหนือศีรษะ ผมนั่ง พิมพ์ กิน นั่ง กิน พิมพ์
เหมือนเป็นกลไกตัวหนึ่งของระบบ

ความอึดเอิบเกิดเมื่อคำสั่งทุกคำสั่งทำงานอย่างถูกต้อง
พลังสมองถูกรีดเพื่อค้นหาโลจิกที่ผิดพลาดในโปรแกรม

ผมไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อย่างไร
ถ้าหากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเกิดล้มครืนลงไป เพราะผมคง
ไม่มีงานทำ ไม่มีเงินใช้ ไม่มีเพื่อนคุย ไม่มีแม่แรงขับเคลื่อน
ให้อยากดำรงชีวิตต่อไป

พอเคยสอนว่า

“ถ้าลูกเลือกทำงานที่ลูกรัก ลูกก็就不用ทำงานอีกเลยตลอดชีวิต”

ความขื่อนี้จริงแท้แน่นอน ทุกวันนี้ผมไม่เคยคิดว่าตัวเองกำลังรับจ้างเขียนโปรแกรมให้กับใครทั้งสิ้น ผมเพียงแค่อยุกับคอมพิวเตอร์ ผลของการพูดคุยกลายเป็นโปรแกรมที่ทุกคนอยากได้ ผมส่งมันผ่านทางโมเด็มไปยังผู้จ้าง และเขาก็โอนเงินเข้าบัญชีผ่านทางสายโทรศัพท์เช่นกัน

ถ้าไม่มีเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ผมอาจอยู่ในโรงพยาบาลโรคจิต นั่งหงอยริมถนนยามค่ำ หรือกินยาฆ่าตัวตายไปแล้ว

ผมมิได้ปฏิเสธสังคมหรือการติดต่อสื่อสารกับมนุษย์ด้วยกันเสียทีเดียว บางครั้งผมสั่งซื้อหนังสือคอมพิวเตอร์เล่มใหม่ๆ โดยใช้อีเมลติดต่อไปยังเครือข่ายแอมะซอนในอเมริกา บางเวลาผมเลือกเข้าไปในเว็บไซต์หรือแหล่งพบปะทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ โต๊ะแย่งแนวคิดเอสคิวแอล ถ้าใครไม่ฟังผม ผมก็จะส่งไวรัสเข้าไปทำลายระบบเสีย

ไม่มีคุณธรรมในโลกอิเล็กทรอนิกส์ ไม่มีกฎหมาย ไม่มีขีดคั่นทางศีลธรรม พระเจ้าและซาตานเดินสวนกันตลอดเวลา อินเทอร์เน็ตเป็นเสมือนโลกอีกใบหนึ่งที่ซึ่งมีคำตอบมากมายมหาศาลรอให้คุณค้นหา ธรรมะ ดอกไม้ ลัทธิปาณตรี ภาพยนตร์ ตำราอาหาร นินทาทะเล เช็กซ์ ภาพโป๊เปลือยสารพัน

และในนั้นมีพิภูลรวมอยู่ด้วย

พิภูลทำให้โลกของผมเปลี่ยนไป พิกุลทำให้ผมได้พบ

ความจริงว่าความเหงาคืออะไร พิกุลทำให้ผมรู้ว่าในทรวงของ
ตัวเองยังมีหัวใจที่เต้นตึกๆ มิใช่ไม่มีโครโปรเซสเซอร์ของอินเทล

ผมพบเธอโดยบังเอิญขณะไล่ไปตามตรซนึหาเพื่อน
ผมไม่เคยสนใจการมีเพื่อนหรอกนะ เพียงอยากรู้ว่าพวกเขา
คิดอะไรกัน จีบกันอย่างไร มีรสนิยมทางเพศแบบไหน
เป็นความสุขเ่งๆ ประหนึ่งว่าตัวเราเป็นพระเจ้าผู้หยั่งรู้พฤติกรรม
ของมนุษย์ในโลกอินเทอร์เน็ต และถ้าพบว่าใครทำตัวน่าเบื่อหน่าย
หรือหลงตนเองเกินไป ขึ้นสั่งสอนคือทำลายข้อมูลในตู้จดหมาย
อิเล็กทรอนิกส์ของเขาเสีย หนักกว่านั้นคือขโมยรหัสและหมายเลข
เครดิตการ์ดมาใช้ชื่อของซะเลย

แต่ผู้หญิงที่ชื่อพิกุลเป็นอะไรที่แตกต่าง คำประกาศหา
เพื่อนของเธอสั้นๆ

“รูบิเฌคือเงิน หัวใจคือทอง”

ผมสะดุด นั่งคิดคำแปลอยู่นาน นับวันภาษามนุษย์
ยิ่งซับซ้อนสำหรับผม

ผมฝากข้อความไว้ในตู้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของเธอ

“ความงามคืออะไร?”

เธอตอบในวันถัดมาว่า

“อะลูมิเนียม บิดเบื้องง่าย

แม่เหล็ก ดึงดูดง่าย

ปรอท เปลี่ยนรูปง่าย”

เวลาผ่านไป...

เราเริ่มทักทายกันผ่านหน้าจอคอมพิวเตอร์วันละนิด

ละหน้อย คำพูดของเธอห้วน ลั่น ดีความได้หลายทาง

“ชอบ?” เธอถามผมวันหนึ่ง ผมคิดอยู่นานก่อนที่จะตอบว่า

“แมวดำ ดีกสูง น้ำลึก”

คำตอบเช่นนี้จะทำให้เธอเกิดจินตนาการถึงผมในทางที่น่าประทับใจ แมวดำคือความลึกลับ ดีกสูงเป็นสถานภาพของคนรวย น้ำลึกคือความกล้าหาญ ผมไม่บอกความจริงว่าเมื่อวานนี้ผมเพิ่งพาดแมวดำที่โตข้างหน้าต่างด้วยไม้เท้าจนคอหัก

ผมเกลียดมัน

ยิ่งวันผ่านไป ผมพบว่าพิกุลเป็นหญิงฉลาด สวย ลำนวนที่เข้บอภัยนักศึกษา เธอมองโลกแตกต่างจากคนทั้งหลายที่เคยพบ (ซึ่งก็มิได้มีมากนัก)

เธอตอบคำถามของผมที่ว่า ระหว่างคนดีกับคนหล่อเลือกใคร ว่า

“กายงามไม่ยั่งยืน ใจงามยั่งยืน”

คำตอบนั้นทำให้ผมหันมองตัวเองในกระจก และสำนึกยกว่าไม่ได้ตัดผมหรือโกนหนวดกว่าสองปีแล้ว

เธอทำให้ความมั่นใจกลับคืนมาอีกครั้ง

ช่วงเดือนถัดมา ผมให้เวลากับงานน้อยลง ดูแลตัวเองมากขึ้น หาเวลาไปซื้อหนังสือบทกลอนหนุ่มจีบสาว ลอกใส่แฟ้มข้อมูลส่งถึงเธอ พิกุลไม่ตอบ แต่จะส่งภาพดอกไม้กลับคืนมา แฉนั้นก็ชื่นใจมากแล้ว

ถ้าจะกล่าวถึงเพื่อน พิกุลคือเพื่อนคนแรกของผม ผมกล้าที่จะระบายความรู้สึกที่อัดแน่นอยู่ในใจ ความเกลียดชัง

มนุษย์และโลก

“ธรรมดา” เธอตอบ

ผมเล่าเรื่องทำลายฐานข้อมูลของคนที่ผมเหม็นหน้า ลักลอบดักจับข้อมูลหมายเลขบัตรเครดิตของผู้อื่นแล้วนำไปใช้ประโยชน์ใส่ตน

“ธรรมดา” เธอตอบ

ผมพูดถึงจินตนาการวิปริตของตัวเอง อยากร่วมรักกับ หญิงสาวดาวอังคาร ที่มีเครื่องเพศเรียงเป็นแถว และลื่นยาว หนึ่งฟุต

“เพราะคุณไม่เคย”

เวลาผ่านไป ผมพบว่าความรู้สึกต่อมนุษย์ในทางที่เป็นบวก เริ่มกำเนิดขึ้นในใจ พิกุลมอบเสียงเพลง รอยยิ้ม และความฝัน กลับคืนสู่หัวใจกระด้าง

สักวันผมคงได้พบเธอ ถ้าเธอไม่รังเกียจคนพิการชาดวัน

“ผมเคยเล่นกีฬ่าเป็นหน้าผา เกิดผิดพลาด เสียขา ไปข้างหนึ่ง” ผมส่งข้อความไปหาเธอ

“ยินดี”

เป็นคำตอบพิกล เธออาจหมายถึงยินดีที่ผมเป็นนักกีฬา กล้าหาญ มีผู้ชายสักกี่คนทำได้เช่นผมเมื่อหกปีที่แล้ว

“คุณรังเกียจไหม”

“ยินดี” เธอตอบเช่นเดิม

เหงื่อขึ้นเต็มฝ่ามือ เมื่อผมกลั่นใจพิมพ์ลงไปซ้ำ ๆ ว่า

“เราจะพบกันได้ไหม”

เธอหายเงียบไปพักใหญ่ แล้วก็ปรากฏคำว่า “ยินดี”

ขึ้นอีกครา

ผมระเบิดเสียงหัวเราะ น้ำตาไหลอาบแก้ม

ผมไม่เคยมีเพื่อนหญิง การชิงชังมนุษย์มีพื้นฐานจากความท้อแท้ ผมเฝ้าย้ำปมด้อยตัวเองมาตลอดหกปีเมื่อเสียขาข้างหนึ่ง ผมปล่อยตัวเองให้อ้วนเหมือนหมูเพราะไม่คิดว่ารูปร่างที่ดีจะมีประโยชน์อีกต่อไป ผมกลั่นแกล้ง ก่อกวนคนทั้งโลกเพื่อเป็นการแก้แค้นและตอบโต้สังคมที่ไม่เคยวันที่ให้คนพิการแม้จะมีสมองอันล้ำเลิศเพียงใด

แต่บัดนี้ พิภพกำลังช่วยเยียวยา แม้บางครั้งเธอจะไม่ยอมตอบคำถามหรือใช้เวลาหลายวันกว่าจะตอบ จนผมรู้สึกหงุดหงิดเหมือนขี้น้ำชาดฝืนก็ตาม

“คุณหายไปไหน” ผมเตือนตาล

“อุปกรณ์ขัดข้อง”

“คุณติดต่อกับใครอีกนอกจากผม”

“เยอะมาก”

ผมโกรธหน้าแดง ใจร้อนๆ ด้วยความหึง อีแพศยา... หลายใจผมระเบิดเสียงดังลั่น มือชกโครมเข้าที่เครื่องพิมพ์ จนมันกระเด็นตกโต๊ะแต่ไม่กล้าส่งข้อความถึงเธอ นอกจากคำขอที่กลั่นกรองจากหัวใจว่า

“คุณจะคบกับผมคนเดียวได้ไหม โปรดเถิด...”

ความเจ็บเข้าปกคลุมบรรยากาศ ในห้องที่มีแต่ผม นั่งอยู่เดียวดายตรงหน้าคอมพิวเตอร์ รอบกายคือความมืด ผมนั่งเพ่งจอจนปวดตาเพื่อรอคำตอบ เวลาผ่านไปเชื่องช้าเหมือนนั่งบนเตาไฟร้อน เสียงตุ๊กแกร้องจากเพดานห้องนอน

แล้วนั่งไป ทันใดนั้นก็ปรากฏคำว่า ยินดี...

แล้วตามมาด้วย ยินดี...ยินดี...ยินดี...ยินดี...ยินดี...
ยินดี...จนเต็มจอ ผมชนลูกเกรียว ไม่แน่ใจว่าจะไรกำลังเกิดขึ้น
เครือข่ายขัดข้อง หรือเธอกำลังประชด

หลังคำตอบครั้งนั้น พิกุลก็หายไปจากเครือข่ายคอมพิวเตอร์
คุณคงเข้าใจความรู้สึกของผมนะ ผมคลั่ง กินไม่ได้
นอนไม่หลับ นั่งตาแดงอยู่หน้าจอจนสว่าง รอว่าอาจมีจดหมาย
อิเล็กทรอนิกส์วิ่งผ่านโมเด็มมาในอีกวินาทีข้างหน้า เธอมีค่า
ต่อผมเสมือนไม่ทำนทางของคนตาบอด

พิกุลหักหลังผมหรือ ไหนเธอเคยบอกว่า “กายงาม
ไม่ยั่งยืน ใจงามยั่งยืน” หรือเป็นเพียงลมปากจากหญิงหลายใจ
ผมร้องไห้โฮในวันที่ห้าเมื่อตระหนักว่าเธอคงต้องการ
เลิกติดต่อ

ผมจะไปพบเธอ! พุดกันให้รู้เรื่อง และถ้าเธอไม่ปรารถนา
จะคบผม เราก็จะตายด้วยกัน

ผมใช้เวลาตั้งแต่ตีสามจนถึงเที่ยงเพื่อเจาะเข้าไปในฐานข้อมูล
รายชื่อสมาชิกเครือข่ายอินเทอร์เน็ต การป้องกันชั้นความลับ
อย่างหนาแน่นไม่อาจต้านทานความพยายามของผมได้ โดยเฉพาะ
เมื่อผมโกรธ

บ้านของพิกุลอยู่ในเขตร่วมหาวิทยาลัย ชายที่มาเปิดประตูต้อนรับ
อายุราวหกสิบ ร่างผอมเกร็งเห็นเส้นเอ็นที่คอและขมับ ผมเล่นบาง
เป็นสี่เงินคล้ายศาสตราจารย์ผู้เชี่ยวชาญ เขามองผ่านแว่นใส
ด้วยท่าที่ไม่ไว้ใจ ผมไม่คิดจะยกมือทำความเคารพแม้พอจะได้

ว่าเขาคงเป็นพ่อของเธอ

“ผมขอพบพิกุล”

“คุณเป็นใคร”

สายตาดูแคลนเห็นได้ชัดเมื่อจับจ้องหน้าเครารุงรังบนใบหน้ากลมฉูดฉาดด้วยไขมันของผม และเลื่อนเลยไปถึงเสื้อผ้าสกปรกกับไม้เท้าพุงกาย กลิ่นเหม็นเขียวลอยโชยจากหัวล้าน

“เพื่อนสนิท”

คำตอบของผมทำให้เขากระเปิดเสียงหัวเราะดังลั่นจนร่างสั่นไหวเหมือนหมาป่าเจ้าเล่ห์กำลังหยอกล้อลูกกวางตัวน้อย

“พิกุลหรือ...เพื่อนสนิทหรือ” เขาพูดสลับหัวเราะ เอามือข้างหนึ่งเกาเสาริ้ว ผมรู้สึกถูกดูแคลนอย่างที่สุด

“เออสิ เข้ามาสิ หากเธอเป็นเพื่อนสนิทของพิกุลจริง เธอคงไม่รังเกียจที่จะได้พบพิกุลในสภาพเช่นนี้”

พิกุลเป็นอย่างใดหรือ ผมหัวนวดก

หญิงแก่หน้าเหี่ยว หรือป่วยเป็นโรคเรื้อรังใกล้ตาย ซ้ำเถอะไม่ว่าสภาพใดผมก็จะไม่ทิ้งเธอ

“กายงามไม่ยั่งยืน ใจงามยั่งยืน” หญิงในฝันเป็นผู้สอนผมเอง

เขาเปิดประตู พาผมเดินเข้าไปในห้องทำงานขนาดใหญ่ เครื่องคอมพิวเตอร์วางเป็นระเบียบหลายตัว

ผมกวาดตามอง

“พิกุลอยู่ไหน”

“นี่ไง” เขาชี้ไปที่คอมพิวเตอร์ตัวใหญ่ที่เปิดฝาอ้าอยู่ “พิกุลคือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ที่ฉันเขียนขึ้นด้วยภาษาชนิดใหม่”

เรียกว่าปัญญาประดิษฐ์ สามารถเลือกคำตอบโต้ตอบกับมนุษย์ได้ตามสถานการณ์”

นี่หรือพิภูลผู้โอบอ้อมอารี...นี่หรือหญิงสาวผู้มีน้ำใจ
ผมเลือดขึ้นหน้า ขณะที่เขาหัวเราะร่วน

“...มันเป็นส่วนหนึ่งในโครงการวิจัยเพื่อศึกษาพฤติกรรม
มนุษย์ เผอิญตอนนั้นเกิดปัญหาการทำงาน มีการตอบผิดพลาด
ซ้ำๆว่า ยินดี...ยินดี...”

เขายังพูดไม่จบคำเมื่อมีเสียงดังโพละอันเกิดจากไม้เท้า
กระทบหัวกะโหลกอย่างแรง

แรงจนหักกลาง...

บาทกรล่องหน

ตีห้าตรง คือเวลาที่ผมเสียบกุญแจรถยนต์เข้ากับเต้าเสียบ
บิดให้เกิดเสียงดังแซ็ก...ยาว ๆ ก่อนที่จะเหยียบคันเร่งจนมิด
แล้วพอนเป็นจังหวะสักห้านาทีเป็นการอุ่นเครื่อง รถญี่ปุ่นวิ่งแล้ว
แสนกลไกก็เป็นอย่างนี้แหละ

ผมขับรถออกมาจอดนอกบ้าน อากาศภายนอกเย็นสบาย
ท้องฟ้ายังมีดออยู่ ไก่ขันดังมาจากกอไผ่ในทุ่งนาไกลออกไป

ผมตรวจดูความเรียบร้อยในบ้านอีกครั้ง ปิดประตูในและ
นอกก่อนจะเดินกลับมาขึ้นรถ

ชีวิตคนโสดจะว่าไปบางครั้งก็เหงา แต่ในอีกแง่มุมมันก็
สุขสบายและเป็นอิสระดี อิสระจนบางครั้งรู้สึกว้าเหว่ ไม่มีใคร
ร่วมรับรู้ รู้เห็นการดำรงอยู่ของเรา ผลสำเร็จของเรา และนี่
กระมังที่เป็นแรงขับให้คนโสดพยายามทำอะไรยิ่งใหญ่ เสียสละ
และทุ่มเทมากขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อหวังการยอมรับจากคนรอบข้างเป็น
สิ่งแลกเปลี่ยน ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง มันก็ช่วยอธิบายเหตุผลได้ว่า
ทำไมผมจึงต้องตื่นไปทำงานแต่ตีสี่ครึ่ง ทั้งที่เวลาทำงานคือ
แปดโมงครึ่ง แม้แต่พนักงานทำความสะอาดยังไปช้ากว่าผม
พวกนี้ชอบนิโทษกลับหลังว่าผมประสาท เพี้ยน บ้างาน แล้วแต่
จะเรียกกันไป ลูกน้องขนานนามว่า “เจ้านายตุ๊ดตู่ อยู่แต่ใน
รูไม้ไผ่” นั่นคือคำถากถางว่าวัน ๆ ผมเอาแต่นั่งอยู่ในห้องทำงาน

ไม่เคยก้าวเท้าออกมาจนกว่าจะถึงห้าโมงเย็น ชีวิตเป็นวัฏจักร
ไร้รสชาติเหมือนซากไม้ที่ตายแล้ว

ไม่จริงหรอก ที่จริงผมมีอะไรบางอย่างที่น่าตื่นเต้น
ตอนเช้าๆ อยู่เหมือนกัน ผมไม่แน่ใจว่ามันคืออะไร แต่มัน
ก็ปลุกให้ผมตื่นขึ้นตอนตีสี่ครึ่ง ลากผมลงมาจากเตียง
จับผมอาบน้ำแต่งตัว เพื่อออกไปพบกับความน่าอภิมรย์ของ
“ชีวิต” ยามเช้าก่อนตะวันสาดแสง

เก่งเก่าๆ เล่นฉิวในซอยเพราะถนนว่าง รถยังเปิดไฟหน้า
ความตื่นเต้นประการหนึ่งของผมคือการชิงรถ ใครจะว่าอะไร
ก็ตามเถอะ เวลาผมได้เหยียบคันเร่งจมมิด ความเสียวกระสัน
จะอาบไปทั่วร่างราวกับช่วงวินาทีหลุดร่อนของเพชรสที่เดียว

ผมเลี้ยวรถปฎิบัติปฎิบัติด้วยความมั่นใจจนถึงซอยใหญ่
ขนาดสี่เลนตรงแนวเกือบกิโลฯ ปลายซอยบรรจบกับถนนวิภาวดี
รังสิต

ที่นี่...ผมชะลอรถจนเกือบหยุด ดับไฟหน้ารถ สูดหายใจ
เต็มปอดแล้วกลับใจ

จากนั้นเท้ากระต๊อบคันเร่งจมมิด หลับตาอย่างผู้ชำนาญ
“ว๊าย...อ้ากซ์...” ผมแหกปากสุดเสียง รถกระโจนพรวดไป
ข้างหน้า ไต่ระดับความเร็วจากสี่สิบ...หกสิบ...แปดสิบ...ร้อยสิบ...
ร้อย...

ผมตะเบรกเล็กน้อย หักหัวรถพรวดเข้าสู่ถนนวิภาวดีฯ
ทันทีโดยแทบจะไม่ลดความเร็วและไม่สนใจรถกระเบบน
ถนนใหญ่ มันเบี่ยงหลบวูบใหญ่ด้วยความตกใจพลางกะพริบไฟ
หน้าและบีบแตรต่ำเสียงยาวคงไม่นึกว่าจะมีใครบ้าร่อท่าขับรถ

ออกมาจากซอยด้วยความเร็วขนาดนี้

ผมตบพวงมาลัย หัวเราะลั่นสะใจ เป็นวิธีการระบายความเครียดที่ชื่นชอบ

โอ...ชีวิตบนความตื่นเต้นและความตาย สะใจอะไรอย่างนี้ ผมคงทำงานด้วยสมองปลอดโปร่งกระฉับกระเฉงไปอีกนับอาทิตย์

รถข้างหลังกะพริบไฟเตือน ผมลดความเร็วลง จากกระต่ายกลายเป็นเต่า หักรถหลบเข้าเลนซ้าย ร้องเพลงสุขใจ

เป็นเช้าที่แสนสดใสจริง ๆ

ห้าหน้าที่ต่อมา ขณะที่ผมกำลังครุ่นเพลง “คิดถึง” ของสุนทราภรณ์ผมได้ยินเสียงรถหวอดังมาแต่ไกล เมื่อมองกระจกหลังก็เห็นแผงไฟสีฟ้าและแดงกะพริบวูบวาบพร้อมเสียงหวอเร้าใจ “ต้ายแห่น...ต้ายแห่น...”

คงมีคนตายหรือเจ็บหนัก ผมนึกสลดใจเมื่อคิดถึงความตาย รถป้อเต็กตั้งและรถตำรวจแล่นผ่านไปด้วยความเร็วสูง

ทันใดรถตำรวจก็ชะลอตัววูบ ปล่อยให้รถป้อเต็กตั้งแล่นทะยานไปโดยลำพัง นายตำรวจในรถจ้องมองหน้าผม ตีรถประกบ มีเสียงสั่งการผ่านเครื่องขยายเสียงบนหลังคา

“ซ 8999 จอดรถเตี้ยนี้” เขาสั่งการซ้ำ ๆ พลขับเบียดรถเข้าใกล้ บังคับให้ผมต้องชะลอรถจอดบนไหล่ทาง เขาปาดรถจอดขวางหน้าไว้จนแทบจะชนกัน ผมเบรกตั้งเอี้ยด ผุ่นตลบใจเต็นโครมคราม ซวยแล้วลิตู ข้อหาขับรถโดยประมาทหรือขับเร็วเกินกำหนดโดยไม่ต้องสงสัย

ตำรวจสองนายกระโจนออกจาการถ ในมือมีปืนสั้นสีดำ สนิทจ้องระดับอก สีหน้าเคร่งเครียด จริงจัง ผมก้าวออกจาการถ

เงอะงะ

“อะไรครับ ผมทำอะไรผิด” เสียงผมแหบและสั่นเครือ
ไม่คิดว่าตำรวจจะใช้อาวุธปืน

“ยกมือขึ้น” ทั้งสองปราดเข้าหา ดันผมคว่ำหน้าชิดรถ
กุญแจมือสวมจับ

“คุณถูกจับกุมข้อหาฆาตกรรมคนตาย”

ผมเหวี่ยงแต่ก ขนอ่อนที่ท้ายทอยลุกชันด้วยความตกใจ
หน้าชิดเป็นไก่อัดม เป็นกรกล่าวหาที่รุนแรงที่สุดในชีวิต

“อะไรนะ คุณ...บ้าไปหรือเปล่า ผะ...ผะ...ผม...” ปากสั่น
จนพูดอะไรไม่ออก

ผมนั่งอยู่ที่ชอกในสุดของห้องขัง แยกแยะจากคนอื่นทั้งหลาย
เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ต้องนอนในห้องขัง ปะปนกับคนที่ผมเห็นว่า
เป็นพวกชั้นต่ำสุดแล้วในสังคม ผมไม่เคยแม้แต่จะชำเลืองมอง
ยามเดินผ่าน ไม่คิดจะเสวนา เพราะมันเป็นพวกชั้นต่ำ พวกดม
กาว กะเทยชายตัว พวกตัดช่องย่องเบา ผมพยายามเรียกร้อง
สิทธิ์ที่จะได้รับการปฏิบัติเป็นกรณีพิเศษ “ผมเป็นข้าราชการ
ระดับเจ็ด การจับกุมตัวต้องขออนุมัติปลัดกระทรวง” ผมบอก
ลิบเวอร์ณะบันทึกการจับกุม แต่ไม่ว่าจะชี้แจงอย่างไร คำตอบ
ที่ได้รับคือ “คุณมีสิทธิ์เรียกทนาย”

เป็นความเข้าใจผิด ผมกล่าวเช่นนั้น มันเป็นเรื่อง
ผิดพลาดอย่างมหันต์แท้เทียว โอเค! คุณฆาตรกรซึ่ง พรวดพราด
ออกจากซอยนำหวาดเสียว แต่แล้วคุณกลับถูกตั้งข้อหาฆาตร
กรรมคนตาย เป็นการกลั่นแกล้งกันชัดๆ หรืออีกที่ตำรวจพวกนี้

อาจช่มอยู่ริมถนน เห็นผมขับรถบ๊อบบี้ เลย์เขม่นหน้าผม และ
หาทางยัดเยียดข้อหา...เลวร้ายที่สุด

ผมจะฟ้องเอาผิดคนพวกนี้ทั้งทางแพ่ง อาญา และวินัย
จนเกือบเที่ยงผมจึงถูกเรียกตัวออกจากห้องขัง นำไปพบ
ร้อยเวรหน้าใหม่

“พวกคุณจะทำอะไร?” ผมระเบิดออกมาด้วยความแค้น
“กลั่นแกล้งกันชัดๆ มีสิทธิ์อะไรมากักขังผมไว้ ระวางตัวให้ตี
ผมจะฟ้องมันทั้งโรงพัก”

ตำรวจคนนั้นหน้าจืด ท่าทางอ่อนข้อให้ผมมากขึ้น
เขาถามประวัติผมโดยละเอียด ชื่อพ่อแม่ วันเดือนปีเกิด
คำถามออกมาเป็นชุดไม่หยุดหย่อน แต่ไม่เข้าประเด็นขับรถชน
คนตายเสียที ผมตอบอย่างรวดเร็วด้วยความหงุดหงิด ปวดหัว
ตบๆ หัวก็หัว

“คุณพูดมาให้ชัดเจนดีกว่า ผมขับรถชนใครตาย
จะบ้ากันใหญ่แล้ว นี่หรือการทำงานของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์
มีหลักฐานมากน้อยแค่ไหน”

ร้อยเวรรีบขอโทษขอโพย ยอมรับว่าอาจเกิดความผิดพลาด
ขึ้นก็ได้

“เมื่อเช้าเวลาตีห้าสิบห้า นาที เราได้รับแจ้งจากพลเมืองที่ว่า
เขาเผชิญขับรถตามหลังรถของคุณมาทางๆ ตั้งแต่ในซอยพหลฯ
พบว่าคุณทำอะไรแปลกๆ ดับไฟหน้าหลัง เร่งความเร็วเต็มที่
พุ่งชนหญิงชราวัยหกสิบแปดที่กำลังข้ามถนนตายคาที่ แล้วคุณ
ก็ขับหนีเข้าถนนวิภาวดีฯ”

“นิบ...แม่งเอ๊ย...” ผมโกรธจนหูแดง “ที่แท้เป็นอย่างนี้เอง

ไอ้พลเมืองดีตัวแสบ ฟังนะหมวด ผมจะบอกให้ เมื่อเช้าผมขับรถซึ่งจริง แต่ผมไม่ได้ชนใครเลย ผมขับลืวตลอด ผิดกฎหมาย...ซาย...ผมรู้ แต่โทษแค่ปรับ ที่เป็นไปได้ชัดก็คือว่า ไอ้พลเมืองดีของคุณมันขับรถตามผมมาจนคนแก่ตายเลยรีบโทรศัพท์มาป้ายความผิดให้รถคันหน้า” ผมตอบโต้ะปั้งด้วยความแค้น “แล้วตำรวจโรงพักนี่ก็เชื่อมั่น เลยยกโทษจับกุมผม เอาமாகขังไว้ครึ่งค่อนวันด้วยเหตุไร้สาระเช่นนี้ คอยดูนะ” ผมคำราม กัดฟันดังกร้าว “จะฟ้องแม่ทั้งโรงพักเลย”

ผมปวดหัวตบๆ โกรธจนคุมตัวเองไม่อยู่

“ใจเย็นครับ เราต้องทำตามหน้าที่”

“หน้าที่...ไ้ย...” ผมตะโกนลั่น “หน้าที่จับกุมผู้บริสุทธิ์เพียงเพราะได้รับแจ้งจากพลเมืองดีไร้หัวนอนปลายตีน แทนที่จะเชื่อข้าราชการระดับผู้ช่วยผู้อำนวยการ มันกลั่นแกล้งกันนี้หว่า”

“ไม่ได้กลั่นแกล้งครับ เพราะเรารู้จักพลเมืองท่านนี้ดีเป็นคนเชื่อถือได้” เขาถอนใจก่อนที่จะกล่าวเบาๆ ว่า

“ท่านคือสารวัตรใหญ่ของโรงพักเราเอง”

ความยุติธรรมอยู่ที่ไหน ผมกำลังร้องหาความยุติธรรม และทราบว่าการยุติธรรมกำลังเดินทางมาอย่างเร่งรีบ

สิบเก้าสามสิบ พลตำรวจพร้อมสิบเวรไขกุญแจห้องซึ่งพาผมไปยังห้องเล็กๆ ที่มีโต๊ะเก้าอี้ชุดหนึ่งกลางห้อง ประตูหน้าต่างติดลูกกรงแน่นหนา ความยุติธรรมในรูปของชายวัยสี่สิบห้า - วัยเดียวกับผม - ในชุดเสื้อแขนยาว ปกยับสีสกปรก ผูกเนกไทหลวมๆ กำลังอึดนูหนึ่เมา มัน ผมถูกเชิญนั่ง

“ขอคุยกันตามลำพังนะหมู่” เขาหันไปบอกสลิเวอร์
ชายหัวเถิกยกมือปาดเหงื่อที่หน้าผาก แสงไฟนีออน
อ่อนแรงส่องเห็นริ้วรอยกร้านโลก ร่างผอมบางชนิดว่าคุณอาจกำ
รอบคอเขาได้ด้วยมือข้างเดียว

“ผมคือทนายกำลังที่คุณโทร.เรียก” เขาแนะนำตัวเอง
พร้อมสรรพคุณด้วยน้ำเสียงเบา เร็ว แบ่งจังหวะวรรคตอน
ไม่ค่อยถูกต้อง มันสะท้อนคุณภาพการชักค้ำในชั้นศาล
กล่าวโดยสรุปได้ว่าไม่น่าประทับใจ ผมหดหู่

“เรามาทดลองไปตรงมากขึ้นดีกว่า เพื่อให้ชัดเจน คุณขับรถ
ชนหญิงแก่ใช่ไหม”

“จะบ้าอะไร” ผมตะโกนเหลืออด “คุณเป็นพวกเดียวกับ
ไอ้สารวัตรที่กล่าวหาผมหรือ”

“ใจเย็นครับ ใจเย็น...” เขายกหูหรืออ้าปากก่อนจะพูดต่อ
ว่า “ผมเพียงแต่อยากให้คุณพูดกับทนายอย่างเปิดอก เพื่อช่วย
ให้การต่อสู้คดีง่ายขึ้น และสามารถแนะนำได้สอดคล้องกับ
ข้อเท็จจริงมากที่สุด”

ผมสูดหายใจยาว ช่มความโกรธ

“โอเค ฟังนะ ผมขับรถออกจากบ้านแต่เช้าเพื่อไปทำงาน
ไม่ได้ชนใครหรืออะไรแม้แต่หมา แต่แล้วอยู่ดีๆ...” ผมกลืน
น้ำลายแห้งๆ อย่างร้องไห้

“เอาเถอะ ถ้าคุณไม่ได้ทำ ทุกอย่างจะคลี่คลายเองแหละ
การจะดำเนินคดีใครสักคนข้อหาขับรถชนคนตาย ไม่อาจใช้แค่
คำให้การของพยานเพียงหนึ่งคนแน่ คุณหลุยส์รอยเปอร์เซ็นต์
เว้นแต่ว่าคุณขับชนจริง”

ความคิดแวบเข้าในสมองผมเหมือนฟ้าแลบกลางคืน
เดือนแรม

“ใช่แล้ว! คุณนาย จงถ่ายภาพรถผมทุกแง่มุม
ตรวจสอบด้วยวิธีทางวิทยาศาสตร์ทั้งหมด แล้วจะเห็นเองว่าผม
ไม่ได้ทำผิด เอาเอกสารมอบอำนาจมา ผมจะให้คุณเบิกเงิน
ในธนาคารมาใช้ในการนี้ และช่วยเป็นธุระเรื่องอาหารการกิน
ให้ผมด้วย” ตั้งแต่เข้าผมได้กินข้าวมันไก่หอเดียวด้วยความกรุณา
ของพลตำรวจที่เฝ้าห้องขัง

หลังจากปรึกษาหารือ ชักข้อบกพร่องจนเป็นที่เข้าใจแล้ว
นายก็ลากลับไป สิ่งเสียใจว่าห้ามลงนามในเอกสารทุกชิ้น
ห้ามให้การโดยไม่มีนายร่วมรู้เห็น

ผมรู้สึกอุ่นใจขึ้นบ้าง

นายกำพลฝากเงินให้พลตำรวจที่เขาสนิทช่วยเป็นธุระซื้ออาหาร
และข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็น ในห้องขังเหลือเพียงผมกับชียา
คนหนึ่ง

บ่ายวันนั้นเขามาหาผมด้วยสีหน้าอิดโรย หน้าผอมตอบ
เต็มไปด้วยเหงื่อ

“เรื่องขอประกันตัวของคุณยังมีปัญหา ตำรวจค่อนข้าง
มั่นใจว่าคุณขับรถชนคนตายแล้วหลบหนีจริง อย่างไรก็ตาม
ผมให้คนถ่ายรูปรถของคุณไว้ทุกแง่มุมแล้ว” เขามีทีท่ากังวล

“รถของคุณมีรอยบุบด้านซ้าย...เป็นหลุมลึกหลายรอย
พออธิบายได้มั้ยว่าเกิดจากอะไร”

รอยบุบเหรอ ผมงงไม่แพ้กัน ผมไม่เคยชนอะไรเลย

“ไม่...ไม่จริง อาจเป็นรอยที่ผมขยับชนหมากะมัง หลายวันแล้ว”

“คุณแน่ใจนะ...” เขาถอนใจ มองหน้าผมด้วยสีหน้าวิตก ผมเหวี่ยงเต็ก ใจเต้นตุบๆ ปวดที่ขมับ

“ตำรวจเก็บรอยครูด สีรถ เนื้อเยื่อ และทุกสิ่งไปตรวจกับทางห้องชันสูตร พรุ่งนี้ก็ทราบผล”

เขาจากไป สัญญาว่าจะรีบกลับมาทันทีที่ได้เรื่องคืบหน้า ตำรวจพาผมกลับเข้าห้องขัง

ผมนั่งฟังลูกกรง สายตาเหม่อลอย ทบทวนความเป็นมาทั้งหมด ผมไม่ได้ขับรถชนใครจริงๆ เป็นไปไม่ได้ว่าจะชนคน โดยไม่รู้ตัว เห็นชัดว่าตำรวจงัดหลักฐานเกลี้ยงโดยการสร้างหลักฐานเท็จ พวกมันอาจเอาธนูไปชนอะไรให้เป็นรอย

ช่วยด้วยเถอะ! ทำไมผมจึงต้องตกเป็นเหยื่อความอยุติธรรมอันโหดร้าย ผู้บริสุทธิ์กำลังจะกลายเป็นฆาตกรนี้ขนาดผมเป็นข้าราชการระดับสูงพอควร ประสาอะไรกับพวกตาสีตาสาตามบ้านนอก ผมอดไม่ได้ที่จะยกมือปิดหน้า น้ำตาไหลซึมเปื้อนฝ่ามือ สะอื้นโดยไม่อายขี้น้ำร่วมห้อง มันจ้องหน้าผมด้วยสีหน้าตกใจ

“มองอะไร ไอ้เหี้ย...เดี๋ยวเถอะมึง”

นายกำพลหายไปหนึ่งวันเต็ม ผมโกรธจนไม่รู้จะโกรธอย่างไร เมื่อค่ำลงก็เดินไปเดินมาเหมือนเสื่อติดจั่นอยู่ในห้องขัง เจ้าขี้นาถูกปล่อยไปแล้วจึงเหลือตัวคนเดียวจริงๆ ผมไม่รู้อนาคตตัวเอง ไม่รู้ว่าทำไมผมจึงไม่ได้รับอนุญาตให้ประกันตัว ตำรวจสร้าง

หลักฐานเท็จไปถึงไหนแล้วก็ไม่รู้

คืนนั้นผมแทบไม่ได้นอน เครียดที่สุดในชีวิต เหมือนเกลียวเชือกที่ควั่นขมวดแทบขาดกลาง บางครั้งรู้สึกโกรธ บางครั้งหดหู่จนร่างสั่นเต็มหนาวเยือกสุดใจ ผมร้องไห้โดยไม่อายใคร

พระเจ้าช่วยด้วยเถอะ...ผมไม่ได้กระทำผิด

ผมเผลอหลับไปตอนหัวรุ่ง และตื่นตอนสายเมื่อลิบเวอร์มาตะโกนเรียก ทนายของผมรออยู่ในห้องเดิม

ผมตะคอกถามเรื่องที่เขาหายไปเมื่อวานทั้งวัน เขามีสีหน้าอิดโรยเหมือนอดนอน เขาแก้ตัวว่าใช้เวลาติดตามผลการชันสูตรและหาทางคลี่คลายคดีให้ผม แต่นัยน์ตาของเขาบ่งบอกอะไรบางอย่างผิดไปจากการพบกันครั้งสุดท้าย

“ผลการชันสูตรออกแล้วครับ” เขายกมือปาดหน้ามันเยิ้มเหมือนไม่แน่ใจ คำพูดรวดเร็ว “ตำรวจพบเซลล์เนื้อเยื่อมนุษย์ติดที่แผงกันชนหน้ารถคุณ มีเศษผมติดอยู่ด้วย เป็นเนื้อเยื่อของหญิงที่ถูกชนจริง ๆ แสดงว่ารถคันนี้...”

“ไอ้...” ผมทูปโตะปัง “จะบ้าอะไระ พวกมันต้องเล่นกลเอาเลือดกับเส้นผมมาทาทัดกับรถ งี่เง่าจริงว้ย” ผมกำลังควบคุมตัวเองไม่อยู่

“ผมก็คิดอย่างนั้น แต่ผู้เชี่ยวชาญเขาบอกเป็นไปไม่ได้ มันไม่เหมือนกัน เนื้อเยื่อที่ติดผิวฝังแน่นในรอยถลอก ต้องเกิดจากการชนแน่นอน...”

“ยิ่งไปกว่านั้น ยังพบเนื้อเยื่อมนุษย์ที่รอยบนอื่น ๆ อีก ราวกับว่ารถคันนี้ชนคนมาเยอะแล้ว คุณพูดกับผมมาตรง ๆ

ดีกว่า คุณตั้งใจขับรถชนคนจริงไหม ตำรวจตรวจสอบประวัติ
ทางการแพทย์ของคุณ พบว่า คุณเคยเข้าโรงพยาบาล...”

เชือกที่ขมวดเกลียวพลันขาดผึง ผมคำรามลั่นด้วยโทสะ

ตำรวจนำผมกลับเข้าห้องขัง คลับคล้ายคลับคลาว่าจะพูด
อะไรบางอย่าง เช่นเดียวกับทนายความที่เล่าว่า ตรวจสอบ
ประวัติผมแล้วก็พูดอะไรต่อมิอะไรอีกมากมาย ผมลืมไปแล้ว
แต่ช่างมันเถอะ! เห็นได้ชัดว่าทนายของผมที่แท้ก็เป็นพวกของ
ตำรวจ ขาดจรรยาบรรณ ไม่ไว้ใจลูกความของตน และไม่ได้
พยายามช่วยเหลือผมอย่างจริงจัง

อย่างไรเสีย เขาก็เป็นทนายที่ดีที่สุดขณะนี้ และเขาทำคดี
มาแต่ต้น ผมตัดสินใจให้เขาทำคดีนี้ต่อไปอีกสักพัก ส่วนความ
ไม่เข้าใจกันนั้นคงคลี่คลายได้

สองคืนถัดมาทนายหายหน้าไปเลย อาจโกรธผมก็เป็นได้

“ผมต้องการพบทนาย คุณโทร.เรียกเขามาพบผมหน่อย”
ผมพูดกับพลตำรวจในคืนหนึ่งเมื่อเห็นเขาหายไปนานผิดปกติ

ตำรวจหนุ่มมองหน้าผมด้วยสายตาเย้ยหยันจากอีกด้าน
หนึ่งของลูกกรง อ้าปากคล้ายจะพูดแต่กลับไม่พูดอะไร

“ช่วยผมหน่อยสิ นีเบอร์โทร. บอกเขาว่าผมมีเรื่อง
จะปรึกษา”

ตำรวจเดินเข้ามาใกล้ จ้องหน้าผมเนิ่นนานก่อนจะพูดว่า

“แกมันบ้า...แกฆ่าทนายคนนั้นตายไปแล้ว ยังมีหน้า
มาขอพบอีกหรือ”

เหมือนฟ้าผ่าเปรี้ยงกลางหัว ผมยืนตัวแข็งทื่อ ลับสน

ไปหมด ปวดหัวตบ ๆ

อะไรกัน ตำรวจหาว่าผมฆ่าทนาย พวกมันใส่ร้ายผม
อีกแล้ว ทำกันอย่างเป็นขบวนการ โหดเหี้ยม...มันกำลังจะทำลาย
ผมให้ย่อยยับ ผมจะต้องถูกดำเนินคดีขึ้นศาลโดยไม่มีทางสู้กับ
หลักฐานที่มันแต่งปั้น ผมคงโดนประหารชีวิตในที่สุด

ไม่มีประโยชน์ที่จะอยู่ในโลกที่เลวร้ายเช่นนี้ต่อไป มีแต่
ความอยุติธรรม ผมอยากตาย

ผมเอาหัวโขกกับลูกกรงเหล็ก ตำรวจหนุ่มพยายามผลัก
หัวผมออกแต่ผมไม่ยอมหยุด รู้สึกถึงเลือดอุ่น ๆ ไหลย่อยจาก
หน้าผาก กลืนคาวเลือดรุนแรงกระตุ้นความรู้สึกหฤหรรษ์
อย่างบอกไม่ถูก ในหัวงคิดมีแต่แสงสีขาวเป็นประกายวับแวม
ตรงโน้นบ้างตรงนี้บ้าง เสียงกะโหลกศีรษะกระแทกเหล็กดังตึง ๆ
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ผมรู้สึกตัวอีกครั้งเมื่อเห็นพลตำรวจหนุ่มกองอยู่กับพื้น
กะโหลกด้านหน้ายุบบุ๋ม เลือดนองพื้น ขณะที่ฝ่ามือของผม
เหนียวเหนอะ

ผมตะโกนลั่นด้วยความตกใจ

ใครฆ่าตำรวจ

ร่างของชายอ้วนคนหนึ่งซึ่งผมรู้จักดินอนตะแคงตัวคุดคู้อยู่ในนั้น หน้าซีดปราศจากสีเลือด

จากจินตนาการสุดล้ำลึกของ**สรจักร**

เจ้าแห่งเรื่องสั้นสยองขวัญของไทย

หลอกหลอน ชับช้อน กระชากจิต

ทุกเรื่องราวพาเราผจญภัยในความน่ากลัว

- **ศพท้ายรถ** การอำพรางศพที่เต็มไปด้วยอุปสรรคเหนือจินตนาการ
- **ฆาตกรล่องหน** เมื่อการขับรถช่วงเข้าน้ำไปสู่การไล่ร่ายแห่งยุค
- **พยานปากเอก** ฆาตกรรม ไส้เทณี คนจร และพนักงานธนาคาร
- **ความตาย ยาพิษ และเซอร์รี** การหย่าร้างที่อันตรายถึงชีวิต
- **ของฟรี** อาหารฟรีนั้นอันตรายกว่าที่คิด
- **ย่าใหญ่ใส่สารพัด** นักเขียนต้องการโอเดียเขียนหนังสือสยองขวัญ เขาจึงต้อง...
และอีกสิบสี่สุดยอดเรื่องสั้นซึ่งเป็นที่สุดของเรื่องระทึกขวัญของไทย

หมวดเรื่องสั้น

ISBN 978-616-18-6792-8

9 786161 867928

Cover Design: Kraize
Illustration: RanuthTong

255 บาท

